

Sygnatura akt: V GC 494/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28 sierpnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2023 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)’ (...) z siedzibą w P., Republika Czeska

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. W..

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. W.. na rzecz powoda (...)’ (...) z siedzibą w P., Republika Czeska kwotę 3.750,00 z (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych zero groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 12 maja 2022 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. W.. na rzecz powoda (...)’ (...) z siedzibą w P., Republika Czeska kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 494/22

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 12.05.2022r. do Sądu Rejonowego w Kaliszu powód (...)’ (...) z siedzibą w P. działający przez (...)’ (...).S. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W., a reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. zapłaty kwoty 3.750,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jego roszczenie wynika z zawartej z pozwaną umowy ubezpieczenia.

Dnia 17.05.2022r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt V Gnc 1185/22, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowy rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 01.06.2022r. złożyła sprzeciw zaskarżając go w całości.

Podniosła zarzut bezpodstawności powództwa, nadużycia prawa podmiotowego tj. art. 5 kc oraz przedawnienia roszczenia. Wniosła o oddalenie powództwa w całości

i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06.06.2017r. strony zawarły umowę ubezpieczenia nr (...) na okres od dnia 01.06.2017r. do dnia 31.05.2018r. Zgodnie z zawartą umową ubezpieczenia powód ubezpieczył ryzyko niezapłacenia przez klienta pozwanej należności wynikających z usługi transportowej.

Dowód: umowa ubezpieczenia k. 11-23.

W myśl pkt 8.1 lit. a zdarzeniem ubezpieczeniowym nie jest powstanie szkody, które zostało zawinione w całości lub w części przez ubezpieczającego, ubezpieczonego, osobę uprawnioną lub osobę występującą w ich imieniu. Stosowanie do treści pkt 8.1. lit. c owu zdarzeniem takim nie jest również m.in. szkoda powstała z dostawy towaru na skutek naruszenia przez ubezpieczonego warunków umowy handlowej. Zgodnie zaś z treścią pkt 1.8 lit. d w przypadku wystąpienia szkody pozwany miał obowiązek przedstawienia korespondencji z klientem dotyczącej postępowania reklamacyjnego lub wyjaśniającego.

Zgodnie z treścią pkt 9.4.1 owu jeżeli po wypłacie odszkodowania zostanie stwierdzone, że przed wypłatą odszkodowania istniały lub po wypłacie odszkodowania zaistniały okoliczności, które normalnie uchylałyby obowiązek powoda do wypłaty odszkodowania pozwany zwróci powodowi wypłacone odszkodowanie. Natomiast stosowanie do pkt 9.4.2 ubezpieczony miał zwrócić odszkodowanie w ciągu 10 dni od daty doręczenia wezwania, jeżeli ubezpieczyciel nie określił w wezwaniu innego terminu.

Pozwana miała obowiązek postępować z należytą starannością właściwą dla przedsiębiorcy i profesjonalisty, co wynikało z pkt. 9.1.1 owu, a także zobowiązana była współpracować z powodem w zakresie koniecznym do zbadania zdarzenia ubezpieczeniowego co wynikało z wprost z pkt. 9.1.2 lit. e owu.

Dowód: owu k. 24-32.

W trakcie obowiązywania umowy pozwana zgłosiła powodowi wystąpienie ryzyka ubezpieczeniowego polegającego na odmowie zapłaty wymagalnych należności przez jej kontrahenta (...). Wynikających z wystawionej na jego rzecz faktury VAT nr (...) z dnia 31.08.2017r. Decyzją z dnia 06.08.2018r. powód przyznał pozwanej świadczenie wynikające z łączącej strony umowy ubezpieczenia w wysokości 3.750,00 zł (równowartość 1.100,00 euro), uwzględniając jednocześnie współudział pozwanej w wysokości 938,00 zł. W skierowanej do pozwanej korespondencji elektronicznej powód poinformował ją, że decyzja ta podjęta została na podstawie uproszczonej procedury likwidacji szkody oraz zastrzegł sobie prawo do zwrócenia się do niej o uzupełnienie dokumentacji, o ile zaistnieją okoliczności wymagające ponownej i pełnej analizy przypadku. Powód wyznaczył przy tym pozwanemu termin na wyrażenie zgody na powyższe rozwiązanie lub zgłoszenie zastrzeżeń (uwag) do niego do dnia 20.08.2018r., wskazując jednocześnie, że bezskuteczny upływ terminu zostanie uznany za akceptację wskazanych warunków.

Dowód: korespondencja elektroniczna k. 33-34, decyzja wraz z załącznikiem k. 35-36, faktura k. 37, CMR k. 38, list przewozowy k. 39. potwierdzenie przelewu k. 40 .

W dniu 13.08.2018r. powód wypłacił przyznane pozwanej odszkodowanie.

Fakt bezsporny, a nadto: potwierdzenie przelewu k. 40 .

Po dokonanej wypłacie powód rozpoczął windykację należności wobec kontrahenta pozwanej (...). W trakcie wykonywanych czynności uzyskał informację, że wniósł on reklamację w zakresie usługi transportowej wykonanej przez pozwaną. Wskazał, że usługa nie została wykonana zgodnie ze zleceniem, gdyż pozwana podstawiała inny środek

transportu, niż ustalony, nie przekazywała informacji o lokalizacji transportu, nie dotrzymała terminu dostarczenia towarów, brak było kontaktu ze strony przewoźnika oraz przekroczyła ciężar załadunku, co skutkowało niemożliwością wjazdu na plac rozładunkowy. W związku z powyższym (...) zakwestionował wystawioną przez pozwaną na jego rzecz fakturę VAT.

Dowód: międzynarodowe zlecenie wysyłki k. 42 (tłumaczenie k. 103), pisma (...) k. 43-44 (tłumaczenie k. 104-105).

Dnia 01.08.2019r., po uzyskaniu informacji od (...), powód zwrócił się do pozwanej z zapytaniem, czy otrzymała a reklamację od swojego kontrahenta, a jeśli tak, to czy w sprawie została udzielona przez niego odpowiedź. Pomimo kilkukrotnych monitów ze strony powoda w tej sprawie pozwana nie zajęła żadnego stanowiska.

Dowód: korespondencja elektroniczna k. 41, 49-53.

W dniu 01.12.2020r. powód wyznaczył pozwanej ostateczny termin do uzupełniania brakującej dokumentacji i złożenia wyjaśnień w terminie do dnia 04.12.2020r. Wskazał również, że brak dotrzymania przez tego terminu potraktowany zostanie jako niewypełnienie instrukcji powoda jako ubezpieczyciela i niezabezpieczenie przyszłego regresu ubezpieczeniowego, co skutkować będzie prośbą o zwrot wypłaconego odszkodowania.

Dowód: korespondencja elektroniczna k. 48.

Na skutek dalszej biernej postawy pozwanej powód wystosował do niego w dniu 23.12.2020r. pismo wyznaczając pozwanemu termin 10 dni na zwrot wypłaconego odszkodowania.

Dowód: korespondencja elektroniczna k. 47, pismo powoda k. 54.

Zakreślony pozwanej termin upłynął bezskutecznie.

Fakt bezsporny.

W wyniku dalszego braku reakcji ze strony pozwanej powód, za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika oraz firmy windykacyjnej wezwał ją w dniach 08.07.2021r. oraz 03.08.2021r. do zwrotu wypłaconego na jej rzecz świadczenia.

Dowód: korespondencja elektroniczna k. 46, pisma k. 55, 56, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 57.

W odpowiedzi na powyższe pisma pozwana, za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika wskazała, iż przekazała powodowi całą niezbędną dokumentację, a także podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Dowód: pisma k. 58, 60, pełnomocnictwo k. 59.

Z uwagi na dalszą odmowę zwrotu wypłaconego świadczenia, powód złożył w dniu 31.12.2021r. do tutejszego Sądu wniosek o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej. Do zawarcia ugody jednak nie doszło.

Dowód: decyzja pozwanego k. 61-62.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów załączonych przez strony do akt sprawy, których autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości. Nadto nie zostały one zakwestionowane przez strony (art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 13 października 2022 r. Sąd dopuścił dowód z dokumentów załączonych przez powoda do akt sprawy i na podstawie art. 235²§1 pkt 1 kpc w (...) kpc pominął wniosek dowodowy o przesłuchanie I. D. i B. G. w charakterze świadków. Miał na uwadze, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych, zatem czynność strony,

w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ kc. Wniosek pełnomocników stron o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków I. D. i B. G. podlegał pominięciu, gdyż fakty na jakie został powołany winny wynikać wprost z przedłożonych do akt dokumentów, a nie mogły być wykazane ich zeznaniami.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej zwrotu wypłaconego na jej rzecz odszkodowania w wysokości 3.750,00 zł.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że w okresie od dnia 01.06.2017r. do dnia 31.05.2018r. łączyła je umowa ubezpieczenia ryzyka niespłacenia należności nr (...) z dnia 06.06.2017r. Poza sporem pozostawało również, iż w oparciu o tą umowę powód wypłacił pozwanej odszkodowanie w wysokości 3.750,00 zł. Spór stron dotyczył natomiast zasadności domagania się przez powoda zwrotu wypłaconego świadczenia.

Stosownie do treści art. 805§1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zaś stosownie do brzmienia art. 805§2 pkt 1 kc przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda i to ten zarzut, jako najdalej idący, należało rozpoznać w pierwszej kolejności.

W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, że roszczenie powoda wynika z umowy ubezpieczenia, a nie z umowy przewozu międzynarodowego, jak przyjęła to pozwana. Do ustalenia okresu przedawnienia nie będą miały zatem przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu towarów (Konwencji CMR), a przepisy kodeksu cywilnego.

Stosownie do brzmienia art. 117§2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się z zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 819§1 kc roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. Stosownie zaś do brzmienia art. 819§3 kc w wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania.

Stosowanie zaś do brzmienia art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz.U. 2018 r., poz. 1104) o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, do roszczeń już istniejących, a jeszcze nieprzedawnionych w dniu jej wejścia w życie (09.07. 2018 r.), stosuje się przepisy kodeksu cywilnego w ich nowym brzmieniu. Oznacza to, że w odniesieniu do tych roszczeń terminy wynoszące co najmniej dwa lata upływają na koniec roku kalendarzowego, zostają zatem z chwilą wejścia w życie ustawy przedłużone.

Natomiast w myśl art. 123§1 pkt 1 kc w brzmieniu sprzed dnia 30.06.2022r. bieg terminu przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. W szczególności chodzi więc

o złożenie do sądu wniosku o zawiązanie do próby ugodowej. Skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia następuje niezależnie od tego czy doszło do zawarcia ugody na skutek tego wniosku czy też nie. Zaś zgodnie z brzmieniem art. 124§1 kc po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo.

Ubezpieczyciel wypłacił na rzecz pozwanej odszkodowanie w dniu 06.08.2018r. Wezwał ją do zwrotu tego świadczenia pismem z dnia 23.12.2020r. Zawiązanie do próby ugodowej miało zaś miejsce w dniu 31.12.2021r. Zatem bez względu na fakt, czy trzyletni termin przedawnienia roszczenia będzie liczony od dnia 06.08.2018r., czy też od dnia 31.12.2021r., to nie wygasło ono i może być dochodzone przed Sądem.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obciążenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07). Sąd nie jest zatem odpowiedzialny za wynik postępowania. To strony ponoszą ryzyko nieudowodnienia swoich twierdzeń. W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne.

Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że w celu likwidacji zgłoszonego przez pozwanego zdarzenia ubezpieczeniowego powód wypłacając pozwanemu ustalone i przyznane świadczenie odszkodowawcze zastosował uproszczoną procedurę likwidacji szkody. Przyjmując taki sposób działania powód zakreślił pozwanej termin do dnia 20.08.2018r. na wniesienie zastrzeżenia bądź uwag co do takiej procedury zastrzegając jednocześnie, że bezskuteczny jego wpływ będzie uznany za akceptację pozwanej w tym zakresie. Zastrzegł sobie również prawo do zwrócenia się do niej

o uzupełnienie dokumentacji w przedmiotowej sprawie, o ile zaistnieją okoliczności wymagające ponownej i pełnej analizy przypadku. Skoro pozwana nie złożyła żadnych zastrzeżeń ani uwag w zakresie przyjętego przez powoda sposobu likwidacji szkody, należało przyjąć że wyraziła na nią zgodę. Po dokonaniu wypłaty świadczenia zgodnie z treścią art. 828§1 zd. 1 kc roszczenie pozwanego przeciwko (...) przeszło na powoda do wysokości zapłaconego przez niego odszkodowania, tj. do kwoty 3.570,00zł. W trakcie postępowania windykacyjnego kontrahent podniósł, że pozwana nie wykonała prawidłowo zlecenia transportowego. (...) zakwestionował wystawioną przez pozwaną na jego rzecz fakturę VAT, która stanowiła podstawę wypłaty odszkodowania. W związku z tym powód zwracał się kilkakrotnie do pozwanej

o przekazanie informacji i prowadzonej korespondencji w sprawie złożonej przez klienta reklamacji, jednakże bezskutecznie. Brak jakiegokolwiek reakcji ze strony pozwanej było więc naruszeniem postanowień umownych z jego strony. Przy czym pozwana nie wykazała, by wykonała usługę na rzecz kontrahenta zgodnie z łączącą strony umową przewozu międzynarodowej, a ją w tym zakresie obciążał obowiązek dowodowy. Powodowi przysługiwało zatem uprawnienie do żądania od pozwanej zwrotu wypłaconego odszkodowania w wysokości 3.750,00zł.

Pozwana podniosła w sprzeciwie również zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego w oparciu o art. 5 kc.

Zgodnie z treścią art. 5 kc nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Wykonywanie prawa podmiotowego w sposób

sprzeczny z tymi kryteriami jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. Norma zawarta w tym przepisie ma charakter wyjątkowy i może być stosowana tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności, w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (zob. orzeczenie SN z dnia 17.10.1969r., III CRN 310/69) oraz w tych szczególnych przypadkach, w których wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawa prowadziłyby do skutku nie aprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjętą

w społeczeństwie zasadę współzycia społecznego. Zasady współzycia społecznego, jak już wyżej wspomniano, to pojęcie niedookreślone, nieostre, a powoływanie się na sprzeczność

z zasadami współzycia społecznego powinno wiązać się z konkretnym wykazaniem o jakie zasady współzycia społecznego w konkretnym wypadku chodzi oraz na czym polega sprzeczność danego działania z tymi zasadami. Taki charakter klauzul generalnych zawartych w rozważanym przepisie nakazuje ostrożne korzystanie z instytucji nadużycia prawa podmiotowego jako podstawy oddalenia powództwa, a przede wszystkim wymaga wszechstronnego rozważenia okoliczności, aby w ten sposób nie doprowadzić do podważenia pewności obrotu prawnego. Zasadą bowiem jest, że ten kto korzysta ze swego prawa postępuje zgodnie z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współzycia społecznego (por. wyrok SN z dnia 17.02.2021r., III CNP 17/20).

Przy czym nie może powoływać się na naruszenie zasad współzycia społecznego osoba, która sama zasady te (lub przepisy prawa) narusza (por. post. SN z dnia 25.09.2020r., I CSK 812/19).

Zdaniem Sądu nie można uznać dążenia powoda do zwrotu niezasadnie wypłaconego odszkodowania za nadużycie prawa. Działanie pozwanej polegające na braku reakcji na zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentacji mającej na celu wdrożenie skutecznej windykacji wobec klienta pozwanej stanowi brak współpracy z ubezpieczycielem, do której pozwana zobowiązała się zawierając z nim umowę. Na klauzulę generalną przewidzianą w przepisie art. 5 kc nie może zaś skutecznie powoływać się strona, która sama narusza zasady współzycia społecznego (por. post. SN z dnia 25.09.2020r., I CSK 812/19), a tak niewątpliwie było w przypadku pozwanej, która świadomie zaniechała wyjaśnienia sprawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku i uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej należności Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 kc w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 200,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2019 r., poz. 875), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) i §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, musiała więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława